

REPUBLIKA
VISOKI UPRAVNI SUD
ZAGREB
FRA

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 24.7.2017. 10:51:16	
Klasifikacijska oznaka 034-07/16-02/75	Org. jed. -04
Uredžbeni broj: 437-17-4	Pril. Vrij. spis 0

Poslovni broj: UsII-196/16-8

ATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa _____, emljem generalne punomoći broj _____, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Općine Pitomača, Ljudevita Gaja 26/I, Pitomača, zastupana po opunomoćenicima _____, odvjetnicima u _____, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 8. lipnja 2017.

presudio je

I. Tužbeni zahtjev se usvaja.

Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/15-11/570, urbroj: 376-10/KT-16-14 (HP) od 28. listopada 2016.

II. Odbija se zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova će se presuda objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na tim rješenjem navedenim česticama u k.o. Pitomača II, a koje su u vlasništvu, odnosno pod upravom Općine Pitomača te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta. Točkom II. izreke navedenog rješenja utvrđuje se visina naknade za pravo puta na nekretninama iz točke I. ovog rješenja u iznosu od 163.604,27 kn godišnje.

Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu iz svih zakonom propisanih razloga u bitnom navodeći da je postupak pokrenut po zahtjevu Općine Pitomača za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu izgrađenu na nekretninama u vlasništvu općine, odnosno općim dobrima kojima općina upravlja sukladno odredbi članka 5. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14-dalje: Pravilnik), te članka 28. i 29. Zakona o elektroničkim komunikacijama, dalje: ZEK. Tuženik je u konkretnom slučaju priznao pravo vlasništva i upravljanja općini, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta, za nekretnine koje se ne nalaze u njezinom vlasništvu a niti pod njezinim upravljanjem pa se radi

o povredi odredbe članka 28. stavak 4. ZEK-a koji propisuje obvezu infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine. Tvrdi da su izrekom rješenja obuhvaćene nekretnine za koje je iz Tablice 1. i zk. izvatka ne proizlazi da bi se nalazile u vlasništvu ili pod upravom Općine Pitomača, već iste glase na niz različitih fizičkih osoba, Republiku Hrvatsku, Hrvatske šume, Županijsku upravu za ceste ili pak proizlazi da je primjerice riječ o „javnim dobrima“ bez naznake vlasnika. Navedene osobe nisu zatražile od tuženika utvrđivanje infrastrukturnog operatora i izdavanje potvrde o pravu puta u smislu članka 5. stavak 1. Pravilnika, pa se tužitelja temeljem izdane potvrde o pravu puta broj 8215 prisiljava platiti Općini Pitomača nešto što joj po zakonu ne pripada, a već naknadno vlasnik ili upravitelj doista upisan u zemljišne knjige može od tužitelja potraživati istu tu naknadu. Tuženik je bez ikakvih dokaza i izvan svoje nadležnosti priznao takvo pravo vlasništva odnosno upravljanja općini na tuđim nekretninama pa je time i zakinuo prave vlasnike odnosno upravitelje na istima, a iz same potvrde o pravu puta broj 8215 proizlazi da je izdana na temelju ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga, međutim, isti ne odgovaraju onome što je utvrđeno točkom I. izreke osporavanog rješenja. Tako je tuženik osim odredbi ZEK-a i Pravilnika, povrijedio i temeljne odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Općina Pitomača se nije legitimirala u postupku, odnosno nije dokazala da jest i na kojim česticama upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine u smislu članka 5. stavak 1. Pravilnika. Napominje da Općina Pitomača u svom zahtjevu od 7. prosinca 2015., nije niti specificirala popis onih čestica koje se nalaze u njezinu vlasništvu ili opća dobra pod njezinom upravom za koje traži utvrđenje čija EKI prolazi tim česticama, nije dostavila dokaze/isprave iz kojih bi proizlazilo da je upravo ona vlasnik odnosno upravitelj na istima, pa je tužitelj tijekom postupka, a sukladno nalogu tuženika, između ostalog, dostavio od strane geodeta izrađen elaborat za pravo puta, popunjenu tablicu 1 iz Pravilnika za sve nekretnine za koje su geodeti identificirali prema stanju u zemljišnim knjigama da se nalaze u vlasništvu ili pod upravom općine, kao i izvatke iz zemljišnih knjiga za sve čestice na području općine na kojima je izgrađena EKI tužitelja. Tuženik je trebao zatražiti općinu da se legitimira odgovarajućim ispravama kao vlasnik ili upravitelj. Općina mora biti upisana kao vlasnik nekretnine ili upravitelj općeg dobra da bi se smatrala ovlaštenikom naknade za pravo puta na tim česticama, štoviše, u samoj potvrdi o pravu puta broj 8215 se navodi da je izdana temeljem ovjerenih izvadaka iz zemljišnih knjiga, iz kojih proizlazi sasvim drugačije utvrđenje od onog sadržanog u točki I izreke rješenja. Napominje da iz odredbe članka 25. stavak 1. Zakona ne proizlazi da bi reguliranje imovinsko-pravnih odnosa između tužitelja kao infrastrukturnog operatora i općine bila pretpostavka za sigurnu uporabu mreže, cjelovitost mreže i međusobno djelovanje elektroničkih komunikacijskih usluga. Poziva se na presudu Općinskog suda u Zlataru od 5. srpnja 2016. (Psp-24/16) u kojoj je izražen stav kako eventualni sporovi između tužitelja i općina u odnosu na plaćanje i održavanje visine naknade za služnost (ili pravo puta) ne predstavljaju razlog zbog kojeg bi općine bile ovlaštene poduzimati bilo kakve radnje koje bi onemogućavale funkcioniranje djelatnosti tužitelja jer se radi o djelatnosti od interesa za Republiku Hrvatsku. Smatra da je iz nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja izveden pogrešan zaključak da bi općina bila vlasnik i upravitelj svih čestica obuhvaćenih rješenjem. Tuženik je trebao odbiti zahtjev Općine Pitomača u odnosu na sve one čestice za koje se općina nije aktivno legitimirala ili barem sukladno odredbi članka 55. stavak 1. ZUP-a odrediti prekid postupka. Stajalište tuženika prema kojem općina nekretnine ima u svom vlasništvu, a nekima upravlja temeljem posebnih propisa poput Zakona o komunalno gospodarstvu i Zakona o cestama, ukazuje na nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Ističe da odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu nemaju vezu s pitanjem stvarno pravnog režima nekretnine, niti mogu biti valjana pravna osnova za

utvrđivanje prava vlasništva, a Zakon o cestama nalaže obvezu upisa nerazvrstanih cesta u zemljišne knjige kao javnog dobra u općoj uporabi i vlasništvu jedinica lokalne samouprave čime obvezuje te jedinice da usklade stvarno stanje sa zemljišno-knjižnim stanjem. Stajalište tuženika prema kojem Općina Pitomača na nekim nekretninama upravlja u naravi smatra nejasnim i neobrazloženim. Predlaže Sudu usvojiti tužbeni zahtjev i poništiti osporeno rješenje tuženika.

Tuženik i zainteresirana osoba pozvani su u skladu s odredbom članka 32. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), dostaviti očitovanje na navode tužbe.

Tuženik u svom očitovanju na navode tužbe ističe da je u upravnom postupku, temeljem odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a, u vezi s odredbom članka 28. stavak 4. istog Zakona, te člankom 5. stavak 1. Pravilnika kao javnopravno tijelo, u skladu sa svojom nadležnosti iz članka 12. stavak 1. točka 11. ZEK-a, te zahtjeva Općine Pitomača utvrdio infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama u vlasništvu podnositelja zahtjeva te u tijeku postupka nesporno utvrdio na kojim se nekretninama na području podnositelja zahtjeva nalazi EKI tužitelja, nakon čega je utvrdio koje su nekretnine u vlasništvu, odnosno pod upravljanjem podnositelja zahtjeva i naposljetku izračunao visinu naknade koju tužitelj mora plaćati, kako bi nesmetano ostvario svoje pravo puta. Smatra da je u osporavanom rješenju iscrpno obrazložio razloge i pravnu osnovu iz koje proizlazi da se podnositelj zahtjeva treba, u smislu primjene odredbe članka 28. ZEK-a, smatrati vlasnikom tih nekretnina i zbog čega mu pripada pravo na naknadu za pravo puta na tim nekretninama koji pravni stav tuženika proizlazi iz posebnih propisa, u prvom redu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, Zakona o zemljišnim knjigama, Zakona o komunalnom gospodarstvu, Zakona o cestama, ali i iz pravne prakse te pravnih shvaćanja izraženih u stručnim i znanstvenim radovima. Navodi da iz dokumentacije u spisu predmeta proizlazi kako je tužitelj dostavio elaborat za pravo puta te popunjenu Tablicu 1 s popisom nekretnina u kojoj su sadržane čestice u vlasništvu podnositelja zahtjeva te čestice ostalih vlasnika, s time da je iz Tablice isključio čestice za koje u zemljišnim knjigama nije upisano vlasništvo podnositelja zahtjeva, a za koje je prethodno sam utvrdio da se nalaze pod upravom podnositelja zahtjeva. Podnositelj zahtjeva je potom u Tablici 1., posebno identificirao i naznačio sve nekretnine koje su u njegovom vlasništvu te one nekretnine kojima u naravi upravlja temeljem posebnih propisa, na što se tužitelj nije naknadno očitovao. Popis nekretnina u vlasništvu podnositelja kojima upravlja temelji se i na geodetskom elaboratu kojeg je izradio tužitelj a temeljem kojeg je podnositelju zahtjeva ponudio sklapanje ugovora o služnosti, slijedom čega je za primijetiti da tužitelju prilikom nuđenja sklapanja ugovora o služnosti nije bilo sporno pitanje vlasništva ili upravljanja podnositelja zahtjeva. Poziva se na odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu i Zakona o cestama ističući da su javne površine i nerazvrstane ceste apsolutno lokalnog značaja te su jedinice lokalne samouprave po sili zakona ovlaštene i obvezne skrbiti, upravljati i odgovarati za iste, pri čemu se poziva i na praksu suda (primjerice presudu Upravnog suda RH, Us-12057/2006-8 od 15. siječnja 2010.), prema kojoj prava upravljanja i/ili vlasništva jedinica lokalne samouprave na nekretninama na kojima se nalazi infrastruktura tužitelja proizlaze iz posebnih zakona. Poziva se i na praksu Ustavnog suda RH (U-III-3387/2015), presudu Vrhovnog suda RH (broj Rev-2311/11), te presudu Županijskog suda u Dubrovniku (GŽ-1028/10). Napominje da u slučajevima u kojima se u zemljišnoj knjizi nađu upisi društvenog vlasništva su upisanim pravom korištenja za korist prednika današnje općine, iste upise treba smatrati upisima vlasništva sukladno članku 360. stavak 4. ZV-a, a ako se stvarno stanje razlikuje od zemljišno knjižnog ne postoji dužnost istraživanja izvanknjižnog stanja, u skladu sa odredbom članka 8. stavak 3. ZZK-a. Tuženik skreće

pozornost na odredbu članka 23. stavak 5. ZZK-a u vezi s odredbom članka 35. stavak 8. ZV-a. U pogledu predmetnih upisa vlasništva tuženikov stav je da upise u zemljišnoj knjizi: društveno vlasništvo, javno dobro, javno dobro-cesta ili putevi, nerazvrstane ceste, društveno vlasništvo u općoj upotrebi (javno dobro), općenarodna imovina smatra vlasništvom jedinice lokalne samouprave, koji stav je ispravan i utemeljen na citiranim zakonima i sudskoj praksi. Tužitelj bez potvrde o pravu puta ne može ostvariti pristup na nekretninama na kojima se nalazi njegova infrastruktura u svrhu održavanja i popravka iste (presuda broj Us-11646/2010). Potvrda o pravu puta predstavlja dokaz činjenice da infrastrukturni operator ima pravo puta sukladno odredbama ZEK-a na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. Zakona, između kojih je i redovito plaćanje naknade za pravo puta. Ističe da tužitelj mora udovoljiti osim odredbe članka 25. Zakona i odredbama članka 99. te odredbama Pravilnika o načinu i rokovima provedbe mjera zaštite sigurnosti i cjelovitosti mreža i usluga, a prethodno mora imati nesmetani pristup svojoj EKI koja je izgrađena na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba (članak 27. stavak 1. Zakona). Taj fizički pristup tužitelj može ostvariti putem instituta građanskog prava, kao što je ugovor o služnosti. Međutim, kako bi se izbjegla situacija u kojoj, zbog nemogućnosti rješavanja imovinsko-pravnih odnosa, tužitelj nema odgovarajući fizički pristup svojoj EKI, zakon je omogućio rješavanje tih odnosa putem primjene instituta prava puta, koje je u skladu s člankom 2. stavak 1. točka 47. Zakona, pravo pristupa, ostavljanja, korištenja, popravljanja i održavanja elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme, što obuhvaća i kabelsku kanalizaciju, kao i druga s tim povezana prava koja čine teret na nekretnini na kojoj je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura i druga povezana oprema. Stoga ako tužitelj nema osiguran fizički pristup svojoj EKI tada ne može niti postavljati, koristiti, popravljati i održavati svoju elektroničku komunikacijsku mrežu i elektroničku komunikacijsku infrastrukturu te drugu povezanu opremu (EKI). Ne samo da tužitelj ne može izvršavati svoje zakonske obveze nego su i drugi operatori elektroničkih komunikacija spriječeni služiti se istom elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom za svoje potrebe. Ističe da zakon jasno propisuje kako je ostvarivanje prava puta moguće samo uz plaćanje odgovarajuće naknade (članak 28. stavak 4.), pa stoga da bi tužitelj ostvario svoje pravo puta, nužno mora imati i obveznika tog prava, odnosno osobu kojoj će plaćati naknadu i koja će mu omogućiti ostvarivanje tog prava. Tuženik, kao regulatorno tijelo ima zadaću na zahtjev infrastrukturnog operatora izdati potvrdu o pravu puta ali i na zahtjev vlasnika i upravitelja općeg dobra utvrditi infrastrukturnog operatora te visinu naknade za pravo puta, upravo kako bi se izbjegle situacije pravne nesigurnosti i neizvjesnosti. Smatra da je ispravno utvrdio činjenično stanje, jer je pravilno identificirao sve nekretnine na kojima podnositelj zahtjeva ostvaruje vlasnička prava, a koja ga legitimiraju kao nositelja prava na naknadu za tužiteljevo pravo puta istovremeno ga obvezujući da tužitelju omogući nesmetano ostvarivanje tog prava. Smatra da čak i slučajevima kada postojeći upisi vlasništva u zemljišnoj knjizi glase na fizičke ili pravne osobe, a u naravi je „faktičko“ stanje drukčije, sudska praksa potvrđuje da nije odlučno zemljišno knjižno stanje nekretnine već faktično stanje na terenu ili u naravi budući se prema faktičkom stanju po sili zakona moraju utvrđivati i činjenice. Tuženik je tužitelju prosljedio popunjenu Tablicu u kojoj je podnositelj zahtjeva identificirao nekretnine koje su u njegovom vlasništvu, odnosno pod upravljanjem, a tužitelj se o tom popisu nije očitovao niti ga osporio. Smatra da je osporeno rješenje zakonito, pa predlaže odbiti tužbu kao neosnovanu.

Zainteresirana osoba, Općina Pitomača, dostavila je odgovor na tužbu protiveći se navodima iste posebno postavljenom tužbenom zahtjevu. Smatra da tužitelj šturo navodi

razliku između općeg dobra i javnog dobra u općoj uporabi, pozivajući se pritom na stručne radove Jadranka Juga, suca Vrhovnog suda. Napominje da se tužitelj koristi nekretninama u vlasništvu i pod upravljanjem općine te mu općina osigurava pristup na svoje nekretnine na kojima je izgrađena elektronička komunikacijska infrastruktura radi postavljanja, korištenja, održavanja, pregleda, uključenja ili isključenja korisnika, te sječe drveća i drugog raslinja koje ugrožava ove objekte, pa stoga općina ima pravo i na naknadu. Poziva se i dostavlja rješenje, vlasničke listove za nekretnine na kojima je Općina Pitomača ishodila uknjižbu prava vlasništva napominjući da su pod upravom općine i nerazvrstane ceste te ostale javne površine o kojima skrbi i kojima samostalno upravlja. U ugovorima o osnivanju prava služnosti na javnim površinama radi korištenja i održavanja elektroničke komunikacijske infrastrukture koje je tužitelj predlagao jedinicama lokalne samouprave na području cijele Republike Hrvatske, javna površina je definirana kao površina na području jedinica lokalne samouprave čiji je vlasnik JLS, a koje su u zemljišnim knjigama upisane kao vlasništvo JLS, javno dobro, zemljište kojim upravlja JLS, odnosno njegov pravni prednik ili opće dobro pod upravom JLS, odnosno njegovog pravnog prednika, Fonda u stambenom i komunalnom gospodarstvu, javno dobro ceste i putovi te sve uređene i neuređene javne prometne i zelene površine, a kojima raspolaže i upravlja JLS po određenoj pravnoj osnovi (javna površina). Smatra nejasnim stav poradi čega općina nema pravo na naknadu za nekretnine koje su u izvanknjižnom vlasništvu. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja te Općini Pitomača dosuditi trošak sastava odgovara na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn s PDV-om.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

U dokaznom postupku sud je imao u vidu činjenice utvrđene u postupku donošenja osporene odluke te je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju spisa predmeta kao i očitovanja koja prileže spisu predmeta.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tuženik 7. prosinca 2015. zaprimio zahtjev zainteresirane osobe-Općine Pitomača za utvrđivanjem infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je sagrađena na nekretninama zainteresirane osobe kojih je ista vlasnik ili upravitelj općeg dobra, te zahtjeva za izdavanje potvrde o pravu puta da bi infrastrukturni operator (tužitelj) bio obavezan i mogao početi plaćati utvrđenu naknadu za pravo puta.

Nakon provedenog postupka tuženik je utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator na predmetnim nekretninama koje se nalaze na administrativnom području Općine Pitomača pri čemu je utvrdio da Općina Pitomača kao JLS neke od nekretnina ima u svojem vlasništvu, a na nekim nekretninama da upravlja temeljem posebnih propisa poput Zakona o cestama, ZKG-u, iako te nekretnine u zemljišnim knjigama nisu evidentirane kao vlasništvo općine, u koju kategoriju spadaju nerazvrstane ceste, nogostupi, zelene površine, parkovi, trgovi, javne površine i dr. Po provedenom upravnom postupku tuženik je donio osporeno rješenje pozivom na odredbu članka 12. stavak 1. točka 11. i članka 28. stavak 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14., dalje: ZEK).

Odredbom članka 12. stavak 1. točka 11. citiranog Zakona propisano je da su u nadležnosti Agencije uz ostalo i regulatorni poslovi koji se odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Nadalje, odredbom članka 28. stavak 6. istog Zakona propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikaciju infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavak 1. tog Zakona te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

U skladu s odredbom članka 27. stavak 1. Zakona operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području RH što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru, na nekretninama u vlasništvu RH i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba, u skladu s ovim Zakonom i posebnim propisima.

Nije sporno da je zahtjev zainteresirane osobe Općine Pitomača podnesen u skladu s odredbom članka 5. stavak 1. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11. i 151/14., dalje: Pravilnik) kojom je propisano da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred HAKOM-om pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za EKI iz odredbe članka 2. stavak 1. citiranog Pravilnika pri čemu upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ima pravo odabrati hoće li se visina naknade za pravo puta odrediti na način kako je to određeno stavcima 1. ili 5. članka 7. tog Pravilnika. Naime, prema stavku 2. Pravilnika po utvrđivanju infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta HAKOM će izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru osim u slučaju ako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine ugovore korištenje općeg dobra ili vlasnik nekretnina s infrastrukturnim operatorom putem drugih važećih propisa (stavak 3.).

Postupajući po zahtjevu zainteresirane osobe-Općine Pitomača u skladu s citiranom odredbom članka 5. stavak 1. Pravilnika, tuženik je zatražio od tužitelja dostavu podataka koje propisuje citirani Pravilnik u odredbi članka 3. kao sastavni dio zahtjeva infrastrukturnog operatora, a radi izdavanja potvrde o pravu puta. Dostava podataka od tužitelja zatražena je rješenjima UP/I-344-03/15-11/570, urbroj: 376-10/KČ-16-2(HP) od 4. siječnja 2016. kojim je tužitelju naloženo niz obveza vezano za prikupljanje podataka te rješenje o izvršenju od 27. srpnja 2016., kojim je utvrđeno da tužitelj nije postupio po obvezi iz rješenja od 4. siječnja 2016. Dakle, navedenim rješenjima je tražena dostava podataka od tužitelja, međutim navedena rješenja su po tužbama tužitelja poništena presudom ovog Suda poslovnog broja: UsII-137/16-7 od 5. siječnja 2017. i presudom poslovnog broja: UsII-143/16-7 od 5. siječnja 2017.

Zakon o elektroničkim komunikacijama i Pravilnik o potvrdi i naknadi za pravo puta propisuju ovlast upravitelja općeg dobra, odnosno vlasnika nekretnina da od Agencije-tuženika može tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora EKI izgrađene na tim nekretninama i utvrđivanje visine naknade za pravo puta, međutim iz citirane zakonske odredbe proizlazi da ovakav zahtjev treba biti potkrijepljen dokazom o vlasništvu nekretnine tj. dokazom iz kojeg proizlazi da je podnositelj zahtjeva upravitelj općeg dobra.

U postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja tuženik je utvrdio na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu elektronički komunikacijsku infrastrukturu te sve te nekretnine podveo pod vlasništvo tj. upravu zainteresirane osobe, što je međutim protivno i u neskladu s podacima sadržanim u Tablici 1 koja je sastavni dio osporenog rješenja, i koja sadrži podatke o vlasniku odnosno upravitelju za svaku pojedinačno navedenu nekretninu. Dakle, slijedi da je izreka osporenog rješenja u suprotnosti s obrazloženjem odnosno s njezinim sastavnim djelom (Tablica 1), kako to osnovano prigovara tužitelj u svojoj tužbi.

Razloge koje tuženik iznosi u obrazloženju osporenog rješenja i odgovoru na tužbu, ističući da su sve navedene nekretnine u izreci osporenog rješenja u vlasništvu, odnosno pod upravom Općine Pitomača, ovaj Sud ne može prihvatiti jer to ne proizlazi iz zemljišnoknjižnog stanja za predmetne nekretnine, to stoga što faktično stanje nije mjerodavno u postupcima kojeg tuženo tijelo provodi po zahtjevu u smislu citirane odredbe članka 28. stavak 6. ZEK-a jer ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora, a

time i na utvrđivanje visine naknade za pravo puta koju je infrastrukturni operator dužan plaćati. Pri tom treba imati u vidu da obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje utvrđene naknade za pravo puta postoji samo i isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgrađena EKI, tj. ako je EKI izgrađena na općem dobru-tada prema upravitelju tog općeg dobra. Nije od utjecaja pri tom pozivanje tuženika na stajališta koja je ovaj Sud i drugi navedeni sudovi izrazio u odlukama koje se ne odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, niti na izdavanje potvrde o pravu puta.

Važno je istaknuti i to da je poradi utvrđenja tuženika prema kojem je zainteresirana osoba-Općina Pitomača vlasnik odnosno upravitelj predmetnih nekretnina koje su u vlasništvu ili pod upravom drugih osoba, tuženik upravo tim osobama uskratio pravo na naknadu za pravo puta u postupku koji je proveden bez znanja i sudjelovanja tih osoba (Republika Hrvatska, županijska uprava za ceste, fizičke osobe). Osporenim rješenjem tuženika tako je tužitelj doveden u situaciju, na koju tužitelj i ukazuje u tužbi, da za nekretnine na kojoj ima izgrađenu EKI plaća naknadu za pravo puta osobi koja je vlasnik odnosno upravitelj te nekretnine i zainteresiranoj osobi za koju je tuženik utvrdio da faktično upravlja tom nekretninom.

Nadalje, neprihvatljiv je i na zakonu neosnovan zaključak tuženika prema kojem ZEK uspostavlja ravnotežu između prava i obveza u kom smislu tužitelj ne može tražiti od zainteresirane osobe da omogući nesmetan pristup EKI ako nije spreman platiti odgovarajuću naknadu, dok bez nesmetanog pristupa EKI tužitelj ne može osigurati cjelovitost i sigurnost kako svoje mreže, mreže ostalih operatora korisnika koji su s njom povezani tako i opći interes Republike Hrvatske. Prema ocjeni ovog Suda plaćanje ili neplaćanje naknade za pravo puta koja naknada čini teret na određenoj nekretnini na kojoj je izgrađena EKI, ne može se stavljati u odnos niti se može uvjetovati obvezu tužitelja kao infrastrukturnog operatora u obavljanju poslova koji su potrebni radi osiguranja cjelovitosti i sigurnosti EKI.

S obzirom na sve naprijed navedeno i utvrđeno ovaj Sud smatra da su osporanim rješenjem tuženika povrijeđena pravila postupka ali odredbe materijalnog propisa, iz kojih razloga je ovaj Sud uvažio tužbeni zahtjev tužitelja i poništio osporeno rješenje tuženika.

Kako temeljem odredbe članka 79. stavak 4. ZUS-a stranke imaju pravo na troškove upravnog spora razmjerno uspjehu u sporu, Sud je odbio zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova ovog upravnog spora.

S obzirom na naprijed navedeno trebalo je pozivom na odredbu članka 58. stavak 1. ZUS-a riješiti kao pod točkom I. izreke ove presude, a temeljem odredbe članka 79. stavak 6. istog Zakona kao pod točkom II. izreke, dok se odluka pod točkom III. izreke temelji na odredbi članka 14. stavak 8. ZEK-a.

U Zagrebu 8. lipnja 2017.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.

Za točnost otpisat³ - ovlašt³eni službenik

Tanja Nemčić

